

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

10 februari 2004

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING EN WETENSCHAPSBELEID

Interpellatie van de heer Julien Librecht tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over geweld op school

Met redenen omklede moties

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de lagere slaagkansen van Brusselse leerlingen aan universiteiten en hogescholen

Vraag om uitleg van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de islamitische vasten in de lagere scholen

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de brugopleiding voor gediplomeerde verpleegkundigen

Interpellatie van de heer Luc Martens tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het leerlingenvervoer

Met redenen omklede moties

Vraag om uitleg van de heer Luc Martens tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de topscholen

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de moeilijkheden die het experiment onthaalonderwijs voor anderstalige nieuwkomers ondervindt

Commissie voor Onderwijs, Vormgeving en Wetenschapsbeleid

Dinsdag 10 februari 2004

VOORZITTER : De heer Gilbert Vanleenhove

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.26 uur.*

Interpellatie van de heer Julien Librecht tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over geweld op school

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Librecht tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over geweld op school.

De heer Librecht heeft het woord.

De heer Julien Librecht : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik wil vooraf duidelijk stellen dat ik met deze interpellatie niemand met de vinger wijs. Het is een té schrijnend probleem om dat te doen.

Ik wil enkel aandacht vragen voor deze snelgroeiende problematiek in ons onderwijs, zoals ik al verschillende keren heb gedaan. Ik doe dit vandaag nogmaals naar aanleiding van het angstaanjagende drama in Den Haag, maar ook naar aanleiding van heel wat alarmerende berichten en voorvallen in Vlaanderen. Ook in onze scholen heerst beroering, zij het onderhuids. Vorige week heeft deze commissie een bezoek gebracht aan de Arteveldeschool in Gent. In formele gesprekken komt dit onderwerp nauwelijks aan bod, maar in informele gesprekken achteraf komt wel een en ander boven.

Het voorval in Nederland zouden we kunnen omschrijven als een alleenstaand feit, als een persoonlijke ontleding van een enkeling in een bepaalde psychologische crisis. Meerdere accenten in deze zaak duiden echter op een problematiek met een veel ingrijpender maatschappelijke belichaming die ook Vlaanderen niet onberoerd kan laten.

Vooraf na dergelijke explosie wordt vaak duidelijk dat er wel wat anders aan de hand is. Uit diverse en dan nog voorzichtig geredigeerde en welwillende gegevens blijkt dat het geweld in alle maatschappelijke geledingen van de maatschappij verontrustend toeneemt. Ik denk dan aan de spoorwegen, de ambtenarij, het uitgaansleven, de sport en dus ook onze scholen. Zo was er, afgezien van de lagere leergangen, bij de leerlingen van de andere klassen in Den Haag geen sprake van verslagenheid omdat ze naar eigen zeggen heel wat gewend zijn en uit wijken komen waar wel eens mensen worden vermoord. Een pro-daderbetoging moest door de politie worden bedwongen, en na de feiten werden vier scholieren uit andere scholen gearresteerd voor doodsbedreigingen aan het adres van leraren.

Ook in de Vlaamse pers verschijnen alarmerende berichten met titels als 'Leraren zien leerlingen als potentieel gevaar', 'Wachten op het onvermijdelijke', 'Fancultus rond shooters in Columbine', 'Groeiende kloof tussen leefwereld van de leraar en de leerling' en 'Overheid negeert agressieproblemen'.

Mevrouw de minister, daarom moeten we deze problematiek durven aankaarten en ontleden. In een persconferentie op 18 december 2003 stelden u en de minister-president : 'De Vlaamse regering beseft ten volle dat ons onderwijs de samenleving op de voet moet volgen. Enkel op die manier kunnen leerlingen en studenten gelijke tred houden met een maatschappij die veel kan, maar zelden achterom kijkt'. Dit laatste is inderdaad een zeer bevremdend teken van deze tijd. U maakte een terechte ontleding en stelde een terechte doelstelling. De vraag is hoe we dit moeten aanpakken en hoeveel tijd ons rest om bepaalde nefaste maatschappelijke tendensen onder controle te krijgen en te houden, want ook Vlaanderen wordt niet gespaard van geweld op school.

Librecht

Drama's als dit hebben we gelukkig nog niet mee-gemaakt, maar ook op onze scholen doen zich veel incidenten voor. Recente cijfers van de Antwerpse politie tonen aan dat in 2003 93 pv's werden opge-maakt wegens slagen en verwondingen. Op 5 jaar tijd steeg het aantal pv's met 30 procent. Naast het feit dat er in deze stad elke week wel een dossier op het bureau van het hoofd van het jeugdparket belandt, noteerde dit parket de voorbije 6 jaar vier pogingen tot doodslag. Volgens de heer Maene van de onderwijsbond COC worden elke week leerkrachten met messen bedreigd. Er zijn scholen waar de politie haast dagelijks komt. Leraren par-keren hun auto's kilometers buiten de schoolpoort om te vermijden dat ze worden beschadigd. Het is niet te verwonderen dat leerkrachten zich grote zorgen maken over stalking, beroving, opzettelijke slagen en verwondingen en bedreiging met een wapen. Uit een lerarenenquête van De Standaard en Le Soir blijkt dat meer dan de helft van de Vlaamse leerkrachten zich niet veilig voelt bij leerlingen. Een op zeven vreest bedreiging met een wapen. Al meer dan 25.000 leerkrachten uit het leerplichtonderwijs hebben bij Ethias een verzeke-ring afgesloten die agressie dekt. Over de andere verzekeringsmaatschappijen heb ik geen cijfers.

Uiteraard probeert het Vlaams beleid hier een op-losing aan te bieden. Ik herhaal dan ook dat ik niemand met de vinger wijs, maar wel om bezin-ning vraag. Voorbeelden van acties en projecten zijn onder andere het actieplan antisociaal gedrag met 147 preventiewerkers, officieel de JoJo-coördi-natoren – ik heb hier wel bedenkingen bij – in Vlaamse beroeps- en technische scholen. Ik denk aan de sociaal-economische begeleiding van kwets-bare leerlingen en aan de aparte cellen die leerlin-gen detecteren, opvangen en begeleiden. De ham-vraag is altijd maar weer : zijn deze preventieve ac-ties voldoende om de negatieve maatschappelijke spiraal te doorbreken ?

Mevrouw de minister, kunt u een overzicht geven van de huidige maatregelen die de overheid op dit ogenblik neemt en eventueel plant om geweld op school aan te pakken en zo mogelijk te voorkomen ? Welk gevolg wordt gegeven aan klachten over geweld op school ? Waar kunnen leerkrachten die slachtoffer werden van geweld, te-recht ? Op welke wijze worden ze begeleid en ge-steund ?

Bestaat er een anonieme klachtenbank voor leerkrachten die zich bedreigd voelen ? In hoeveel ge-vallen worden de daders vervolgd en in welke mate

stelt de inrichtende macht zich burgerlijke partij ? Worden leerkrachten in hun opleiding voorbereid op dergelijke maatschappelijke situatie ? Wat dek-ken de verzekeringen en wie betaalt de polissen ?

Hoe wilt u de doelstelling, zoals die werd verwoord op de persconferentie van 18 december 2003, kop-pelen aan deze maatschappelijke ontwikkeling ?

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, halfweg 1999 ontwikkelde het departement het actieplan 'antisociaal ge-drag op school voorkomen en oplossen'. Het plan biedt een overzicht van maatregelen die elk op hun domein bijdragen tot het voorkomen van normo-verschrijdend gedrag. Tijdens deze legislatuur werd gewerkt aan heel wat beleidsinitiatieven, wat bij-draagt tot een betere situatie in de scholen.

De klemtoon in dit actieplan ligt op de preventie van antisociaal gedrag, waarbij wordt uitgegaan van een integrale aanpak. Er wordt geopteerd voor een algemene preventie, met name ingrijpen voor-aan er problemen ontstaan. Het bevorderen van de factoren die bijdragen tot een gunstige ontwik-keling van de leerlingen op school staat daarbij voorop.

Het grootste deel van de acties zijn structuurge-richt en offensief. Voorkomen van fysiek geweld impliceert een gamma van preventieve maatrege-len zoals waardeopvoeding, het werken aan de leerling-leerkrachtrelatie, het verhogen van de in-spraak en de betrokkenheid van de leerlingen in de scholen, waardering en inspraak van de leerkrach-ten, taakverdeling tussen scholen en ouders, het versterken van het draagvlak van de school, het sti-muleren van een duidelijk schoolwerkplan en daar-mee verbonden schoolreglement, het zorgen voor een efficiënte leerlingenbegeleiding en de samen-werking met welzijnsinstanties. Er moet op de scholen een klimaat worden gecreëerd dat uitingen van antisociaal gedrag tot een minimum herleidt.

In een tweede deel worden curatieve actielijnen uitgetekend. Die zijn voor het merendeel eveneens structuurgericht, maar veeleer defensief. Antisoci-aal gedrag op school kan niet ongestraft blijven. Als leerlingen door hun gedrag het recht op veilig-hed van medeleerlingen of leerkrachten schenden, dan moeten gepaste maatregelen worden getrof-fen. Aan deze actielijn moet vooral op schoolni-veau worden gewerkt. Samenwerking met CLB, welzijn, politie en justitie zijn hierbij cruciaal.

Vanderpoorten

Op dit ogenblik is niet voorzien in een individuele begeleiding van leerkrachten die het slachtoffer werden van agressie op school. Personeelsleden van scholen, net zoals andere beroepscategorieën en elke individuele burger, kunnen een beroep doen op de regionaal georganiseerde diensten voor slachtofferhulp. Deze door de Vlaamse Gemeenschap gesubsidieerde hulpverleningsdiensten kunnen rechtstreeks aangesproken worden, en elk slachtoffer dat aangifte doet van een gewelddaad bij de politie wordt hier automatisch naar doorverwezen.

Wel gaf ik aan de VZW Limits de opdracht een steunpunt grensoverschrijdend gedrag op school op te richten. Het steunpunt biedt telefonische informatie en advies aan alle onderwijsbetrokkenen. Ook hier kunnen mensen terecht die te maken krijgen met geweld. De VZW Limits ontwikkelde in 2004 het 'Beleidsplan ter preventie en bestrijding van geweld, pesten en ongewenst seksueel gedrag op school'. Het gaat om een draaiboek dat handig kan worden gebruikt voor het opzetten van een preventiebeleid en wanneer ongewenst gedrag zich daadwerkelijk voordoet en gestopt moet worden. Het is opgesteld conform de wetgeving uit 2002 en bevat tips en aanbevelingen voor het opzetten van doordachte strategieën die onder andere gericht zijn op het instellen en handhaven van een positief, open en participatief schoolklimaat. De map kan gratis door scholen worden aangevraagd bij het departement Onderwijs.

Wij beschikken niet over cijfers over de gerechtelijke vervolging en de burgerlijke partijstelling van de inrichtende machten/schoolbesturen, aangezien deze gedingen in principe afgehandeld worden tussen de inrichtende macht als werkgever, de dader en het slachtoffer. Het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap stelt zich wel burgerlijke partij in alle gevallen waarbij arbeidsongevallen extra kosten voor de overheid genereren omwille van de arbeidsongeschiktheid van slachtoffers. Op die wijze wordt schadeloosstelling bekomen van de daders.

Op de vraag of leerkrachten voldoende voorbereid worden op een dergelijke maatschappelijke situatie, kan ik moeilijk antwoorden. De overheid probeert dit te garanderen via het opstellen van de basiscompetenties voor de lerarenopleiding. Hiervoor verwijs ik eerst en vooral naar de belangrijke basiscompetentie, met name de leerkracht als begeleider van leer- en ontwikkelingsprocessen. Hoe dit concreet wordt vertaald in een curriculum en in de

opleiding, is de keuze en de verantwoordelijkheid van elke lerarenopleiding.

Anderzijds ben ik me er ten volle van bewust dat het geen gemakkelijke taak is voor een lerarenopleiding om aspirant-leerkrachten hierop voor te bereiden. In het najaar 2000 gaf ik aan drie organisaties – Steunpunt ICO, Refleks en CGSO Trefpunt – de opdracht om vanuit hun expertise de lerarenopleiding te ondersteunen bij het voorbereiden van toekomstige leerkrachten op hun rol bij het bevorderen van sociale competentie bij leerlingen. Deze opdracht paste in het actieplan 'Antisociaal gedrag op school' waar ik zopas naar verwees.

Het bevorderen van sociale competentie bij leerlingen wordt dus verantwoord vanuit preventie en behandeling van antisociaal gedrag. Het eindresultaat van deze opdracht is een werkmap die de lerarenopleiding aanknopingspunten biedt om de ontwikkeling van de eigen sociale competentie bij studenten te bevorderen. Op deze wijze krijgt de voorbereiding van de aspirant-leerkrachten op het omgaan met antisociaal gedrag een positieve stimulans.

Niet alleen tijdens de lerarenopleiding wordt via de basiscompetenties aandacht besteed aan het leren omgaan met leerlingen met gedragsmoeilijkheden. In het verleden besteedde de overheid bij het uitstippelen van haar nascholingsbeleid eveneens aandacht aan deze problematiek. Via de prioritaire nascholings thema's op initiatief van de Vlaamse regering probeerde de overheid om ook actieve leerkrachten beter in staat te stellen om te gaan met kinderen met gedragsproblemen. Hiervoor verwijs ik naar de specifieke vormingsprojecten die liepen tijdens de schooljaren 2000-2001 en 2001-2002.

In principe biedt de arbeidsongevallenregeling voldoende dekking voor lichamelijke schade voor alle daden van agressie van leerlingen tegenover leerkrachten op school en op de weg van en naar de school. Daarvoor is dan ook geen bijkomende verzekering nodig.

Voor materiële schade kan de leerkracht een vergoeding krijgen van de leerling of zijn ouders – eventueel via hun familiale verzekering – of via een eigen omniumverzekering bij bijvoorbeeld schade aan een voertuig. Het lijkt mij aangewezen dat het personeel via de school nagaat wat door de schoolpolis verzekerd is en wat uitgesloten is, en voor welke gevallen er via de school juridische bijstand kan worden verleend voor het een bijkomende, individuele polis afsluit.

Vanderpoorten

Bovendien moet er ook gewezen worden op een aantal beperkingen en uitsluitingen die in individuele polissen voorkomen zoals een tussenkomst-drempel en een plafonnering van de schadevergoedingen, de uitsluiting van schade aan bepaalde goederen zoals bijvoorbeeld motorrijtuigen en de uitsluiting van bepaalde gewelddaden.

Mijnheer Librecht, in uw laatste vraag verwijst u naar de persconferentie die ik samen met de minister-president gegeven heb in verband met de Bevak-schoolinfrastructuur. We staan inderdaad voor een enorme uitdaging om onze scholen uit te rusten voor de toekomst. De vertakkingen van deze uitdaging zijn immens : flexibele en genetwerkte leeromgevingen, pedagogische differentiatie, wisselende samenstellingen van leerlingengroepen, enzovoort. Stuk voor stuk stellen ze hun eisen op het vlak van infrastructuur. U maakt terecht de link tussen schoolinfrastructuur en geweld op school. De infrastructuur van de school en de fysieke leeromgeving hebben inderdaad een invloed op het gedrag en welbevinden van zowel leerlingen als leerkrachten. Willen we het geweld op school verminderen, dan moeten we dus ook oog hebben voor de schoolinfrastructuur. Met het Bevak-initiatief, de oprichting van één agentschap voor infrastructuur in het onderwijs namelijk Agion en de budgetverhoging inzake schoolinfrastructuur tijdens deze legislatuur, tracht ik het schoolinfrastructuurbeleid te optimaliseren.

De voorzitter : Mevrouw Merckx had mij gemeld dat ze zich zou aansluiten bij deze interpellatie, maar ze moest aanwezig zijn in een andere commissie. Daarom mag ze nu alsnog haar vraag stellen.

Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, hoewel de teneur van mijn vraag niet dezelfde is als die van de heer Librecht, erken ik dat de leerkrachten de jongste tijd meer geweld op school vaststellen. De grootste stijging doet zich voor in het kleuter- en lager onderwijs, maar ook in het secundair onderwijs is er een stijging. Niet alleen medeleerlingen, leerkrachten en schoolmateriaal zijn het slachtoffer van agressieve leerlingen, bovendien uit dat geweld zich niet langer alleen verbaal, maar ook steeds meer fysiek.

Preventie kan een belangrijke rol spelen. Als er niet wordt ingegrepen op een positieve manier, dan

komen we misschien terecht in toestanden zoals in Nederland. Mevrouw de minister, u hebt al gedeeltelijk geantwoord op mijn vraag hoe u dit wilt aanpakken. U had het daarbij vooral over de leerkrachten. Wat doet u echter voor de leerlingen ?

De toename uit zich vooral in het kleuter- en basis-onderwijs. Het moet mogelijk zijn om voor de leeftijd van 10 jaar in te grijpen met enige kans op succes om die opkomende agressie in de kiem te smoren. Zijn er specifieke programma's voor kinderen in de lagere en kleuterschool ?

Uit het onderzoek blijkt dat kinderen uit kansarme gezinnen vaker voorbestemd zijn of althans gemakkelijker agressief gedrag vertonen. Besteden de leerkrachten en CLB's speciale aandacht aan die specifieke doelgroep ?

Dan wil ik het tot slot nog hebben over de slachtoffers. Wat gebeurt er voor de leerlingen ? Ik dacht dat men leerlingen kon leren hoe ze slachtoffers kunnen verdedigen. Hebt u daarover overleg gepleegd met de minister van Welzijn ? Ook zij draagt immers op dat punt enige verantwoordelijkheid. Ik heb eenzelfde vraag gesteld aan minister Byttebier, maar het punt is nog niet geagendeerd. Wat de CLB's betreft, bent u beiden belanghebbende partij. Zijn er nog andere punten waarover u overleg pleegt met haar en haar diensten ?

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mevrouw Merckx, ik zal mijn antwoord van daarnet natuurlijk niet herhalen. Toch wil ik zeggen dat we er ons voor moeten hoeden te stellen dat door de gebeurtenissen in Nederland, er plots ook in Vlaanderen een probleem is. Dat is niet het geval.

In 2001 is een studie afgerond over geweld op school in Vlaanderen. Nadat ik daarover een persconferentie had gegeven, zijn er heel wat journalisten beteuterd afgedropen. Ze vonden dat het geweld op school eigenlijk niet spectaculair genoeg was. Ik herinner me nog dat een journalist me zei dat de persconferentie wel het middagjournaal zou halen, maar niet het avondnieuws. Ik vond dat goed nieuws. Het was natuurlijk wel jammer dat het punt niet belangrijk genoeg werd gevonden. Ik wil hier enkel mee aantonen dat we de zaak moesten nuanceren.

Ik beweer niet dat er geen probleem is, en ik zeg ook niet dat er zich in Vlaanderen geen problemen kunnen voordoen zoals in Nederland. Als er ie-

Vanderpoorten

mand met een gedragsstoornis rondloopt en naar een wapen grijpt, dan is dat moeilijk te voorkomen. Ik ben alleszins geen voorstander van metaaldetectoren en dies meer.

Het allerbelangrijkste is dat er voortdurend aandacht wordt besteed aan gedragswijzigingen of bepaalde gedragingen bij leerlingen, en dit vanaf de kleuterschool. Bij de ontwikkelingsdoelen en vakoverschrijdende eindtermen in de lagere school moet werk worden gemaakt van de sociale attitudes. Ze moeten worden ingeschreven in de basiscompetenties van de leerkrachten. Als de problemen te groot worden, kan een beroep worden gedaan op de zorgcoördinator, het CLB, de directie en het lerarenteam.

In het algemeen stellen we vast dat de problemen zich vaker voordoen in sommige scholen dan in andere. Vaak zijn de moeilijkheden veel kleiner in scholen waar de participatieve cultuur en de betrokkenheid groot zijn. Soms wordt me door directies gezegd dat ze schrik hadden van participatie, maar achteraf bleek dat de leerlingen zeer goed in staat zijn om hun verantwoordelijkheid op te nemen.

Dat is de grote uitdaging. Er moet in een open sfeer met jongeren worden samengewerkt en taboes moeten worden weggewerkt. Als er een probleem is, moet het bespreekbaar worden gemaakt in de leerlingengroep. Er moet een open houding worden aangenomen.

Dit alles neemt niet weg dat we de leerkrachten zeer goed moeten voorbereiden. Hetzelfde geldt voor de ouders. Dit laatste doen we waarschijnlijk te weinig. Ze moeten erop worden gewezen dat ze de eerste opvoedingsverantwoordelijken voor de kinderen blijven. Ze spelen een zeer belangrijke rol. Als zij problemen ervaren met hun kinderen of met de vriendenkring van hun kinderen, dan moet dat ook bespreekbaar zijn op school. Dat is immers de enige plaats waar alle jongeren samenkomen. In het verenigingsleven en dergelijke is dat bijvoorbeeld niet het geval.

Een argument zou kunnen zijn dat er op school niet genoeg tijd is om aandacht te besteden aan een en ander. De omkaderingsuren in het basis- en secundair onderwijs kunnen wat dat betreft soelaas bieden.

De voorzitter : De heer Librecht heeft het woord.

De heer Julien Librecht : Mijnheer de voorzitter, ik betreur dat een collega die niet aanwezig was bij de vraagstelling, het nadien heeft over de teneur van de vraag. Ik heb de vraag op een zeer speciale manier gebracht.

Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord, dat in alle geval concreter was dan voorheen. Het was ook kortader. Ik hoop dat ook die term niet verkeerd wordt opgevat. Dat is positief.

Ik vraag u zeer veel belang te hechten aan twee zaken die nu minder aan bod zijn gekomen : de lerarenopleiding en de hulpdesk voor de leraren.

Mevrouw de minister, ik zal uw antwoord nog eens rustig nalezen, maar toch wens ik de problematiek onder de aandacht te brengen. Ik zal dan ook een motie indienen.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door de heer Librecht, door mevrouw Merckx en door de heer Callens werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de lagere slaagkansen van Brusselse leerlingen aan universiteiten en hogescholen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Lootens-Stael tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de lagere slaagkansen van Brusselse leerlingen aan universiteiten en hogescholen.

De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, tijdens het weekend van 24 en 25 januari 2004 werden de cijfers bekendgemaakt van het onderzoek

Lootens-Stael

dat werd uitgevoerd door onder andere professor Elchardus van de VUB.

Uit het onderzoek blijkt dat de Brusselse leerlingen veel minder kans hebben om aan de universiteit of de hogeschool te slagen dan leerlingen uit de rest van Vlaanderen. 53,9 percent van de West-Vlaamse studenten stroomt zonder te bissen door naar het tweede jaar. Het Vlaamse gemiddelde ligt op 44 percent. Van de Brusselse leerlingen haalt slechts 38,8 percent zonder probleem het tweede jaar. De cijfers zijn duidelijk. Het verschil in percentage is niet gering.

Sociologen en professoren hebben al een uitleg klaar voor de cijfers. Brusselse jongeren zouden geen realistische studiekeuze maken. Ze kennen een gezagsprobleem en zijn door het grote aanbod aan ontspanningmogelijkheden in de stad minder geneigd tot studeren. Ik citeer uit De Standaard: 'Scholen waar leerlingen de nadruk leggen op solidariteit en gelovig katholiek zijn, waar heel wat gevoelige jongeren en jongeren met respect voor conventie en groepsdruk les volgen, doen het beter. Dat is bij uitstek het geval in West-Vlaanderen.'

Het zijn niet de individuele kenmerken van de leerlingen die de betere prestatie verklaren, maar wel het feit dat ze elkaar daar al dan niet in versterken. Het klimaat waar les wordt gegeven is dus bepalend.

Eén belangrijke factor echter wordt mijns inziens geminimaliseerd. In 'Brussel Deze Week' lasen we dat het aantal anderstaligen en allochtonen geen afdoende verklaring vormt voor de cijfers als dusdanig, maar dat het hoge aantal anderstaligen wel een rol speelt. Dat was althans de mening van één van de onderzoekers, de heer Kuppens.

De Nederlandstalige scholen in Brussel worden overspoeld met Franstaligen en vreemdelingen. Hun kennis van het Nederlands is vaak ondermaats, waardoor de kwaliteit van het onderwijs naar beneden wordt getrokken. Dat heeft als gevolg dat ook de Nederlandstalige leerlingen een aanzienlijke leerachterstand oplopen. Ik verwijs ook naar het PISA-onderzoek van de OESO waaruit blijkt dat zelfs een gering percentage vreemdelingen in een klas voor een daling van de onderwijskwaliteit zorgt. Deze factor zal dus ook ongetwijfeld meespelen in de slaagkansen in het hoger onderwijs. Het feit dat Brussel lager scoort dan Antwerpen is net te wijten aan de tweetaligheid.

Uit de cijfers van de VUB-studie blijkt wat het Vlaams Blok al geruime tijd zegt en wat in andere interpellaties ook al aan bod is gekomen: er moet dringend actie worden ondernomen om de toevloed van anderstaligen in de Brusselse scholen op een correcte manier te laten verlopen, om de kwaliteit van het Brussels Nederlandstalig onderwijs op te trekken naar het niveau van het onderwijs in de rest van Vlaanderen.

Jammer genoeg worden maatregelen genomen die net het tegenovergestelde bewerkstelligen. In plaats van een ondubbelzinnig voorrangbeleid voor Nederlandstalige kinderen wordt een zogenaamd gelijkheidsbeleid gevoerd. Dat beleid haalt het niveau naar beneden. In artikel 5 van het Brusselse non-discriminatieverdrag staat: 'De scholen verbinden zich ertoe om een onderwijspraktijk uit te bouwen die rekening houdt met de taalachterstand en culturele verscheidenheid van de doelgroep leerlingen.'

Er moet met andere woorden naar beneden worden genivelleerd opdat doelgroep leerlingen zouden kunnen volgen. Het is nogal evident dat kinderen uit Nederlandstalige gezinnen daaronder lijden en dat ze op termijn lagere slaagkansen hebben in het hoger onderwijs.

Mevrouw de minister, kunt u enige verduidelijking geven bij de studie? Kunt u dieper ingaan op de oorzaken die in de studie worden geminimaliseerd? Welke maatregelen zult u nemen om de toevloed van anderstaligen in ons onderwijs correct te laten verlopen en om het kwaliteitsverlies een halt toe te roepen?

De voorzitter: Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, de onderzoekers gingen na of er significante regionale verschillen in studieprestaties bestaan en wat daarvoor de mogelijke verklaringen zijn. Ze baseerden zich daarvoor op gegevens van bestaande databanken. Zo onderzochten ze of etnische achtergrond en thuistaal van de leerlingen of studenten in de regionale verschillen spelen.

Het onderzoeksteam heeft een aantal databanken gecontroleerd. Voor het secundair onderwijs was dat WOP, een onderzoek van professor Elchardus naar de doeltreffendheid van waardevorming in het secundair onderwijs. Een andere databank was TOR 2000 die uit twee onderzoeksprojecten bestaat, namelijk leerlingenparticipatie en jeugdonderwijs.

Vanderpoorten

derzoek. Dan was er TIMMS 99 en PISA 2000 die u voldoende bekend zijn. Voor het hoger onderwijs werden twee databanken gecontroleerd : MENO en Drop-Out.

Over het secundair onderwijs in Brussel kunnen we weinig zeggen, aangezien er in de databanken die de onderzoekers gebruikten te weinig Brusselse scholen werden opgenomen om de gegevens op een betrouwbare manier te kunnen analyseren. Brussel werd voor wat betreft de databanken inzake secundaire scholen samen met Vlaams-Brabant geanalyseerd. Wanneer de onderzoekers de regionale verschillen in het algemeen bekijken, vinden ze in drie van de vier databanken dat het aantal anderstaligen/allochtonen op school geen verklaring biedt voor de regionale verschillen in studieprestaties. Slechts in één databank, namelijk PISA 2000 met betrekking tot leesvaardigheid, wordt een betere leesprestatie in West-Vlaanderen gedeeltelijk door deze variabele verklaard. Aangezien dit maar in één van de vier databanken teruggevonden werd, kan volgens de onderzoekers niet worden gesproken over een belangrijke verklaring.

Met betrekking tot het hoger onderwijs werd voor Brussel slechts in één databank een effect van de aanwezigheid van anderstaligen gevonden : 'Uit de databank van het Drop-Out- onderzoek blijkt dat 16 percent van het lagere slaagpercentage van de Brusselaars kan worden verklaard door de grote aanwezigheid van niet-Nederlandstaligen bij de Brusselse studenten.' We kunnen hier dus van een beperkte, gedeeltelijke verklaring spreken.

De lijst van databanken waar het onderzoeksteam geen effect vindt, is natuurlijk even belangrijk. Daarom blijkt ook uit de verschillende analyses dat de aanwezigheid van allochtonen en/of anderstaligen zeker niet de grote verklaring is voor regionale verschillen en dat de andere verklaringen veel belangrijker zijn. Zo lijken de Brusselse jongeren veel individualistischer, minder conformistisch en niet zo gezagsgetrouw in vergelijking met bijvoorbeeld West-Vlamingen. Brusselse leerlingen zijn ambitieuzer en maken een te hoge en minder realistische studiekeuze, opnieuw in vergelijking met West-Vlamingen.

Het belangrijkste besluit van de studie is dan ook dat West-Vlamingen minder hoog mikken. (*Ru-moer*)

Ik vind dat niet uit : dat zijn de woorden van de onderzoekers.

De voorzitter : We zijn altijd realisten geweest. We overschatten onszelf niet en weten wat we waard zijn.

De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik heb vernomen dat de onderzoekers door de raad van de VGC gevraagd zijn om in een commissie toelichting te komen geven bij deze studie. Het zou me ten zeerste interesseren om de studie zelf te krijgen. Ik heb me voor deze interpellatie gebaseerd op wat in de pers is verschenen.

Ik heb op geen enkel ogenblik willen zeggen dat de aanwezigheid van anderstaligen de enige of belangrijkste oorzaak zou zijn van de cijfers uit de studie. Ik ben er wel van overtuigd dat het een factor is die meespeelt. Misschien is dat niet duidelijk genoeg geworden omdat er te weinig Brusselse scholen in het onderzoek zijn betrokken.

Ik heb in een krant gelezen dat het lagere cijfer in Vlaams-Brabant verklaard wordt door de aanwezigheid van Brusselse scholen in het pakket. Als dat zo zou zijn, dan lijkt het me nuttig om dieper in te gaan op de situatie in Brussel en daar een extra onderzoek aan te wijden. Op die manier kunnen we een correcter beeld krijgen. Het spreekt voor zich dat de situatie in Brussel erg verschilt van die van andere steden. Het is een grootstad, maar kan niet worden vergeleken met Antwerpen of Gent omwille van de tweetaligheid. Die andere situatie in Brussel zou een apart onderzoek verantwoorden.

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Er zijn een aantal studies over Brusselse scholen gemaakt. Er worden echter zoveel studies gemaakt dat niet iedereen ze allemaal gelezen krijgt. Ik nodig u wel uit om deze studie over de regionale verschillen te lezen omdat ze interessant is. Ik weet niet of ze op de website te vinden is. Als dat niet het geval is, zal ik ze aan de leden van de commissie bezorgen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de islamitische vasten in de lagere scholen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Lootens-Stael tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de islamitische vasten in de lagere scholen.

De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, volgens een rapport van de schoolinspectie van het Brusselse gemeenschapsonderwijs in 21 scholen zorgt de ramadan of islamitische vasten voor ernstige problemen in de lagere scholen.

Tegen het einde van de ramadan is gemiddeld 36 percent van de leerlingen afwezig. Het absentisme liep in sommige scholen op tot zelfs meer dan 50 percent, zodat het onmogelijk werd om nog les te geven. De kinderen die wel kwamen opdagen, moesten zich maar bezig houden met spelletjes.

Ook de fysieke gevolgen van de ramadan zijn nefast voor jonge kinderen. Ze zijn sneller verveeld of geïrriteerd, maken vaker ruzie, zijn snel moe en afgeleid, en vallen soms zelfs gewoon flauw in de klas. De praktijken van de ramadan, die worden opgelegd aan zesjarige kinderen, lijken me dan ook menonwaardig.

Eén van de vele Franstalige ministers van Onderwijs, de heer Hazette, heeft er al voor gepleit om de islamitische vasten in de lagere scholen van het gemeenschapsonderwijs te verbieden, aangezien de ramadan niet verenigbaar is met het welzijn van de kinderen. En dat is inderdaad zo : het is slecht voor de kinderen die eraan meedoen, en het is ook negatief voor de andere kinderen die er wegens het grote absentisme mede het slachtoffer van worden. Deze andere kinderen moeten in klassen zitten waar kinderen sneller verveeld en geïrriteerd zijn, vaker ruzie maken, enzovoort.

Mevrouw de minister, zijn er soortgelijke cijfers bekend voor de scholen van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel en de scholen in de rest van Vlaanderen ? Welke maatregelen zult u nemen tegen de uitwassen van de islamitische godsdienst in onze scholen ? Ziet u heil in de voorstellen van minister Hazette ?

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Lootens-Stael, ik kan bijzonder kort zijn in mijn antwoord. Er zijn de inspectie basisonderwijs geen soortgelijke cijfers bekend voor het Nederlandstalig onderwijs in Brussel en de scholen in de rest van Vlaanderen. Er werden de inspectie evenmin dergelijke problemen, zoals u in uw vraagstelling hebt uiteengezet, gemeld.

De voorzitter : De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mevrouw de minister, bestaat er regelgeving omtrent deze problematiek om te vermijden dat we in soortgelijke situaties terechtkomen ?

Minister Marleen Vanderpoorten : Er is alleen de regelgeving omtrent de afwezigheden. Er is in de eerste plaats een regelgeving van dertig halve dagen, die geregeld wordt in de scholen. Nadien is het niet noodzakelijk dat de scholen daar melding van maken. Indien er echt ernstige problemen bestonden, zouden die via de inspectie wel tot ons komen. Ik heb navraag gedaan bij de inspectie basisonderwijs, maar die is niet op de hoogte van dergelijke problemen in Vlaanderen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de brugopleiding voor gediplomeerde verpleegkundigen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Cleuvenbergen tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de brugopleiding voor gediplomeerde verpleegkundigen.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, de meeste brugstudenten verpleegkunde hebben al heel wat stage- en werkervaring wanneer ze aan een brugopleiding verpleegkunde beginnen. Ze hebben al een studie afgewerkt, hebben vijf of tien jaar werkervaring en

Van Cleuvenbergen

wellicht al heel wat specialisatieopleidingen gevolgd, al dan niet met stages.

In de brugopleiding zelf moeten ze opnieuw een aantal weken stage lopen van 38 uren per week. Dit is een enorme belasting voor deze studenten, die dit meestal combineren met een deeltijdse of soms een voltijdse job. Voor velen biedt de stage daarenboven geen meerwaarde omwille van hun lange werkervaring, waardoor ze in de praktijk nog weinig kunnen bijleren. Deze werkervaring wordt geëist vooraleer ze een brugopleiding mogen starten.

Daarenboven is het niet altijd mogelijk om een stage te lopen in het kader van de gekozen optie of differentiatie of het gekozen eindwerk. Sommigen zouden best psychiatrie doen, anderen geriatrie en noem maar op.

De stageperiode van de studenten brugopleiding is daarenboven een zware belasting voor de eigen verpleegafdeling. In theorie kan men wel mensen vervangen, maar in de praktijk is het niet altijd mogelijk om vervanging te vinden voor een aantal uren. Daardoor verhoogt de druk op andere verpleegkundigen.

Daarom circuleren er al voorstellen om de stage meer te laten passen op de maat van het curriculum dat de verpleegkundige al heeft afgelegd alvorens de brugopleiding aan te vatten, zeker nu we werken aan regelgeving in verband met elders verworven competenties.

Een tweede probleem is de discrepantie tussen de regeling van opleidingen in Nederland en Vlaanderen. In de nota van het vervolmakingscentrum van de Hogeschool Zeeland staat dat een Vlaamse verpleegkundige twee jaar opleiding kan volgen zonder beroepservaring en dat hij of zij dan op hetzelfde niveau staat als wanneer die verpleegkundige in Vlaanderen een brugopleiding heeft gevolgd na vijf of tien jaar ervaring. In Nederland wordt daarenboven het inschrijvingsgeld terugbetaald. Misschien kan dit in de toekomst veranderen met een nieuwe regelgeving over het permanent ondersteunen van studenten via studiebeurzen.

Mevrouw de minister, is er reeds een evaluatie gebeurd over het nut van stages die brugstudenten moeten doorlopen? Wat waren desgevallend de bevindingen? Zijn stageafspraken, zowel qua duur als qua soort dienst, op basis van vroegere stage-ervaring, werkervaring of bijscholing van de individu-

ele verpleegkundige-student niet aangewezen, zeker in het kader van het toekomstige decreet elders verworven competenties?

Is het Nederlandse brugmodel, dat vele Vlaamse verpleegkundigen volgen, al geëvalueerd? Welke lessen kunnen we hieruit trekken voor het onderwijs in Vlaanderen in het kader van het permanent leren en elders verworven competenties?

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, de hogescholen zijn volop bezig met de omvorming van hun opleidingen, met inbegrip van de noodzakelijke onderwijsorganisatorische aanpassingen, met het oog op de implementatie van het bachelor-mastersysteem en de voorbereiding van het beleid dat zij vanaf volgend academiejaar zullen voeren ten aanzien van elders verworven competenties. Binnen deze context, en rekening houdend met de planlast van de hogescholen ingevolge het structuurdecreet, heb ik het niet opportuun geacht om nog een evaluatie door te voeren van de huidige brugopleidingen.

De huidige brugopleiding voor gediplomeerde verpleegkundigen past in de basisopleidingen die vanaf volgend academiejaar nog enkel in afbouw worden aangeboden. De werkervaring die gediplomeerde verpleegkundigen hebben opgedaan, past in het begrip 'elders verworven competenties', of kortweg EVC. Het structuurdecreet laat toe om elders verworven competenties te valideren met het oog op het verkrijgen van vrijstellingen. Het voorontwerp van decreet over de flexibilisering bouwt dit principe verder uit en concretiseert de modaliteiten terzake. Ik zal de nodige begeleidende maatregelen nemen om een integrale implementatie van deze beleidsopties mogelijk te maken.

De kwaliteitszorg inzake de organisatie en de invulling van alle opleidingen, dus ook van verkorte studieroutes op grond van EVC, zal passen in het accreditatiegebeuren. Het voorontwerp van decreet over de flexibilisering van het hoger onderwijs voorziet daarenboven in garanties inzake de kwaliteitszorg met betrekking tot het vrijstellingenbeleid van de hogescholen op grond van EVC. Over het ontwerp van het flexibiliseringsdecreet zal de regering volgende week definitief een beslissing nemen, waarna het naar het parlement zal komen.

Het Nederlandse brugsysteem zal ongetwijfeld zinvol zijn binnen de Nederlandse onderwijsstructuur.

Vanderpoorten

De Vlaamse decreetgever heeft evenwel in het structuurdecreet geopteerd voor een geëigende regelgeving inzake vrijstellingen en studieduurverkortening die voor alle opleidingen dezelfde is. Het voorontwerp van decreet over de flexibilisering van het hoger onderwijs bouwt daarop verder. Ik acht het dan ook wenselijk dat alle Vlaamse opleidingen, dus ook de opleidingen in het studiegebied gezondheidszorg, een beleid inzake vrijstellingen en inzake de organisatie van verkorte studieroutes voeren, overeenkomstig de algemeen geldende bepalingen in de Vlaamse Gemeenschap.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het geeft aan dat dit probleem, dat als onrechtvaardig wordt aanvoeld, uit de weg kan worden geruimd door de toekomstige regelgeving.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Luc Martens tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het leerlingenvervoer

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Martens tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het leerlingenvervoer.

De heer Martens heeft het woord.

De heer Luc Martens : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, het leerlingenvervoer ligt me zeer na aan het hart. Ik heb er al bij herhaling aandacht voor gevraagd.

U zult zich herinneren dat wij tien jaar geleden zelf een voorstel van decreet hebben ingediend met betrekking tot het leerlingenvervoer en de overheveling naar De Lijn. Het heeft heel wat jaren geduurd vooraleer die stap werd gezet. We hebben nog voor andere elementen aandacht gevraagd, zoals de ontstentenis van een uniforme regeling, het feit dat subsidiebedragen niet overeenkomen met de verplichtingen die wegen op de scholen die voorzien in het leerlingenvervoer, het feit dat de scholen verplicht zijn een deel van de loonkosten te pref-

nancieren, de hele administratieve rompslomp, de dossiervorming, enzovoort.

Mevrouw de minister, eind januari werd mijn aandacht getrokken door een artikel in De Standaard, waar uw coalitiepartner bij monde van de heer Stevaert het had over het gratis leerlingenvervoer. Hij sprak enige ontgoocheling uit, waarna u zich geroepen voelde om te repliceren dat een en ander niet uw maar zijn verantwoordelijkheid is, en dat hij die niet heeft genomen.

Ik herinner me ook dat u op een vraag die ik heb gesteld, het volgende hebt gezegd : ‘Het leerlingenvervoer moet worden bekeken vanuit de beleidsdomeinen Onderwijs en Mobiliteit. De afstemming tussen Onderwijs en Mobiliteit enerzijds en het Vlaams lokaal niveau anderzijds zal een moeilijke evenwichtsoefening worden. De rol van de gemeenten moet via het kerntakendebat verder worden uitgeklaard.’

Verder hebt u uitdrukkelijk gezegd dat in de nodige middelen was voorzien op de begroting Mobiliteit om een aantal experimenten met betrekking tot het leerlingenvervoer op te zetten. Als ik afga op de repliek die u hebt geformuleerd aan de heer Stevaert, is niet veel goeds gebeurd met dat geld.

Sinds ik mijn vraag heb geformuleerd en aan uw diensten heb overgemaakt, werden me vanuit diverse hoeken een aantal andere vragen gesteld over het leerlingenvervoer. Ik wil die opnemen in deze interpellatie omdat ze een illustratie zijn van de afstand die er bestaat in de concrete ervaring van mensen, tussen ‘Wahrheit und Dichtung’. Naar buitenuit worden dingen bijzonder mooi en aantrekkelijk voorgesteld, op het terrein lijken ze veel moeilijker te zijn.

Ik citeer uit een e-mail die me door een directeur werd toegestuurd : ‘Zoals ik in een vorig bericht aangaf, is het zo dat we voor het vervoer van en naar het zwembad gebruik moeten maken van het openbaar vervoer. Niks geen extra dienstauto's, we leren trouwens de kinderen graag de bus nemen. Tot 1 februari kon dit aan een gunstig tarief, want per betaalde dagpas mochten vier andere kinderen gratis meereizen. Dat betekende dat onze kinderen aan 0,20 euro per rit van en naar het zwembad konden reizen.

Vanaf 1 februari werd dit gunstig tarief echter geschrapt. Enkel een abonnee mag voortaan nog vier kinderen beneden de twaalf jaar meenemen. Voor onze school betekent dit dat er moet worden gewerkt met groepstickets en reizen onze kinderen

Martens

aan 1,20 euro per zwembeurt heen en terug. Dit maakt het vervoer opnieuw duurder dan de toegang tot het zwembad.'

Een dergelijk verhaal is ook al aan bod gekomen op het ogenblik dat we het hadden over de verhoogde middelen. U herinnert zich dat u bijkomende middelen voor het basisonderwijs gaf om de administratieve kosten te ondervangen, om in een betere administratieve ondersteuning te voorzien en om het gratis zwemmen te garanderen. Bij dit laatste hebben wij altijd gewezen op het probleem van het vervoer.

Kort na de betreffende e-mail kreeg ik een ander volledig analogo berichtje uit de regio Mechelen. Ik citeer : 'Volgende maand gaan onze eersteklassers samen met de kleuters uit de derde klas naar het theater te Mechelen. Aangezien er geen reguliere busverbinding is, moeten we een autocar huren. Er moeten 58 leerlingen en 4 begeleiders worden vervoerd. In de autocar zijn er maximum 54 plaatsen. Ofwel dienen we 8 kinderen thuis te laten – hopen dat ze ziek zijn of lotje trekken – ofwel huren we een extra autocar voor die 8 personen, ofwel 'regelen' we dit zoals steeds meer ook in andere scholen gebeurt. Enkele vrijwillige of thuisblijvende leerkrachten volgen de bus met de eigen wagen en vervoeren enkele kinderen.

Het gebruik van de reguliere verbindingen wordt trouwens moeilijker. Niet elk chauffeur wil een groep van een 20-tal kinderen tijdens een gewone rit meenemen. Als begeleidende leerkracht sta je dan met je groep te wachten aan de bushalte, maar je de kinderen aan voorrang te geven aan de andere busgebruikers en zie je vervolgens de chauffeur extra gas geven als hij je ziet staan. Gevolg : boze mensen om je heen, want door jouw schuld rijdt hun bus voorbij. Je kunt te voet verder gaan met je klas. Op school staan ouders ongeduldig en ongerust te wachten. Daags nadien dien je dan als goede leerkracht vol enthousiasme deze fijne uitstap opvolging te geven in de klaspraktijk.'

Ik heb ook een brief gekregen van een school voor buitengewoon onderwijs in het Gentse. Ook die school heeft grote problemen met het leerlingenvervoer. Ze somt een aantal voorvallen op en geeft een analyse van de problemen : 'Een van onze problemen is het niet erkennen van een regio voor een bepaald grondgebied. Mocht men voor de voorbeelden die gegeven zijn, groot-Gent erkennen als grondgebied voor de scholen uit groot-Gent, dan zouden de meeste problemen opgelost zijn. Een

dergelijke ingreep betekent geen financiële meeruitgave, rekening houdend met de afstanden buiten de regio groot-Gent die nu reeds door het dagelijks vervoer afgelegd worden.

Een ander probleem is het berekenen van de dichtstbijzijnde school op een verouderde wijze. Dichtstbijzijnd wordt op de volgende manier berekend : men berekent de afstand via de kortste weg tot op 100 meter nauwkeurig. Men doet de bus een bepaald traject of tracé rijden waar niet mag van afgeweken worden. In dat geval blijkt dat dit tot fricties leidt.

Een derde element is het niet rekening houden met de leeftijd van de kinderen. Jonge kinderen aan het begin van de lagere school worden gelijkgesteld met oudere kinderen en jongeren. Wie niet met de schoolbus meekan, moet zich maar met het openbaar vervoer verplaatsen en krijgt zelfs een gratis abonnement, los van het feit of hij zich wel met het openbaar vervoer kan verplaatsen. Een ander element is het niet erkennen van het bestaan van semi-internaten wat de vervoersreglementering betreft, het afhankelijk zijn van de vervoerregio van lageronderwijsscholen van die van het secundair onderwijs, het beperken van de keuzevrijheid van ouders binnen de netten en de kostprijzen van het vervoer in het buitengewoon onderwijs.'

Hoewel we het leerlingenvervoer jaarlijks twee- tot driemaal uitvoerig bespreken, blijven de problemen in de praktijk heel talrijk. Mevrouw de minister, hoe reageert u op deze kritiek en op de onaangename ervaringen die zich in de praktijk voordoen ? Wat de discussie met de heer Stevaert betreft, vraag ik me af of er besprekingen zijn geweest tussen het kabinet Onderwijs en het kabinet Mobiliteit. Wat is daar dan het resultaat van ? Hoe ver staat het met die besprekingen ? Hoe verloopt op dit ogenblik de operationalisering van het leerlingenvervoer in het algemeen en via De Lijn in het bijzonder ? In welke mate is sprake van dubbel gebruik en van het gebruik van leerlingenvervoer in de concurrentieslag ? Wat verhindert het aanbieden van gratis leerlingenvervoer voor alle kinderen, uit welk net dan ook ?

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Over het leerlingenvervoer zijn er al meerdere gesprekken gevoerd tussen de kabinetten van Onderwijs en Mobiliteit. Uiteraard handelden deze gesprekken in eerste instantie over de huidige gang van zaken na de overdracht van het leerlingenvervoer naar De

Vanderpoorten

Lijn. Voor de toekomst zijn heel wat mogelijkheden onderzocht. De gesprekken zijn nog niet afgerond, en er zijn dan ook nog geen definitieve keuzes gemaakt.

De operationalisering op het terrein wordt opgevolgd door een stuurgroep, bestaande uit de verantwoordelijken voor het leerlingenvervoer binnen De Lijn en de verantwoordelijke afdeling voor leerlingenvervoer op het departement Onderwijs. Tijdens dit maandelijks overleg worden afspraken gemaakt en gegevens uitgewisseld. Er is eveneens maandelijks overleg tussen de onderwijskoepels, De Lijn en het departement Onderwijs. Daar kunnen concrete problemen worden aangekaart. Dit overleg heeft als voordeel dat knelpunten binnen Vlaanderen op eenzelfde wijze worden aangepakt, zowel regionaal als over de netten heen. Ook tijdens dit overleg wordt heel wat informatie uitgewisseld.

Mijnheer Martens, als u met dubbel gebruik bedoelt dat er nog steeds bussen van verschillende netten in dezelfde straat leerlingen ophalen, dan wil ik er u op wijzen dat ik het vrij initiatief van de onderwijsnetten – als we spreken over het leerlingenvervoer gewoon onderwijs – niet aan banden kan leggen. Deze overlap zal, ook al kan de overheid de middelen ertoe vinden en de volledige organisatie op zich nemen, nooit volledig kunnen worden opgeheven. Zelfs nu blijkt dit uit het leerlingenvervoer buitengewoon onderwijs. Voor een deel van die leerlingen moet sowieso altijd een apart circuit worden opgezet, gelet op de soms zware problemen enerzijds en de spreiding van de scholen voor buitengewoon onderwijs anderzijds.

Daarnaast moet bij de organisatie van netoverschrijdend leerlingenvervoer hoe dan ook rekening worden gehouden met de vrije keuze van ouders inzake schoolkeuze en pedagogisch project. Ook minister Bossuyt weet dat dit niet zo eenvoudig is. Ook u weet dat ongetwijfeld, aangezien het voorstel van decreet waarvan sprake in uw vraag zijn einddoel nooit heeft bereikt in de vorige legislaturen.

Tijdens deze legislatuur is reeds werk gemaakt van de overdracht naar De Lijn. Dat is natuurlijk nog maar een begin. Alle begin is moeilijk en tijdens de komende jaren moet dan ook nog veel werk worden geleverd. De geplande netoverschrijdende experimenten inzake leerlingenvervoer in het gewoon onderwijs geraken, zelfs met de middelen die daarvoor extra werden uitgetrokken, niet opgestart.

Zoals ik ook al gezegd heb in mijn reactie op uitspraken van de heer Stevaert, is het pleiten voor gratis leerlingenvervoer een nogal eenvoudige voorstelling van de feiten. Het leerlingenvervoer is een complex dossier, waarbij principes van zowel onderwijs als mobiliteit moeten worden verzoend. Er betaalt altijd iemand de rekening voor zogenaamd gratis leerlingenvervoer.

De financieringsbronnen van het leerlingenvervoer op dit ogenblik zijn erg divers : de onderwijsbegroting, De Lijn, sommige gemeenten, scholen, ouderverenigingen, ouders, enzovoort. Het betalen van de volledige factuur door de Vlaamse overheid is een zaak van politieke en budgettaire prioriteiten. Een cofinanciering met alle betrokken partners en misschien met derden is een mogelijkheid die onderzocht moet worden.

De voorzitter : De heer Martens heeft het woord.

De heer Luc Martens : Mevrouw de minister, hoewel het einde van de legislatuur in zicht is, en we dit probleem al van in het begin van deze legislatuur op de agenda plaatsen, staan we nauwelijks een stap verder. U hebt het over zaken die zouden moeten gebeuren, die niet gebeurd zijn, en die we nog mogen verwachten in de toekomst.

In uw antwoord zet u sommige zaken op hun kop. U zegt dat we de vrije scholen niet kunnen verhinderen om ook bussen in te leggen. Voor hen is het echter vaak een zaak van overleven. Als een gemeentebestuur, naast de bussen die door het gemeenschapsonderwijs worden ingelegd, ook zelf nog bussen inlegt, dan hebben die scholen geen andere keuze omdat hen dat worden opgedrongen. U geeft de indruk dat die scholen in de fout gaan. De fout is initieel, u geeft immers geen uitvoering aan wat dit parlement ooit heeft beslist, namelijk dat het leerlingenvervoer een sociaal voordeel is. Het schrappen van de zin 'uitvoering geven' heeft ertoe geleid dat alles bij het oude is gebleven en dat er dus niets is gebeurd. De problemen blijven talrijk.

Onze partij is nooit voorstander geweest van de gratispolitiek, en dan zeker niet op de blinde wijze waarop de meerderheid dat heeft goedgekeurd. U bent daar dus collectief verantwoordelijk voor, zoals ook voor de belastingverlaging totdat de overheid in haar blote billen staat en geen inkomsten meer heeft. Er wordt uitbundig geld weggegeven zonder dat daar een inspanning van de gebruiker tegenover staat. Het resultaat is dat er niets meer overblijft.

Martens

Een overheid moet voorzien in een aantal gemeenschapsdiensten die de meest kwetsbaren in de samenleving ten goede komen. Voor CD&V behoren kinderen tot de meest kwetsbaren. Als er een terrein is waar er inzake vervoer een inspanning moet worden geleverd om ervoor te zorgen dat de kinderen veilig en gratis op school geraken, dan is dat in het leerplichtonderwijs. Mijn fractie is terzake dan ook diep ontgoocheld.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door de heer Martens en door mevrouw Van Nieuwenborgh werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Luc Martens tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de topsportscholen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Martens tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de topsportscholen.

De heer Martens heeft het woord.

De heer Luc Martens : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, de problematiek van de topsportscholen is niet nieuw. In mei en oktober 2002 hebben we daar reeds vragen over gesteld omdat er geruchten waren over een mogelijke reductie van het aantal topsportscholen. Uit uw antwoord bleek dat die mogelijkheid werd overwogen, maar dat er nog geen beslissing was genomen.

Intussen bleek dat er wel degelijk werk werd gemaakt van die reductie. Op een advies van de subcommissie voor Sport binnen de begeleidingscommissie antwoordde u : 'In de periode juni-juli-augustus van dit jaar – 2002 – werd daadwerkelijk begonnen met dit overleg. Om te beginnen werden er

verschillende vergaderingen gepland met de vertegenwoordigers van de sportfederaties, onder leiding van een medewerker van mevrouw Galle van Bloso. Vanuit het kabinet Onderwijs werden vertegenwoordigers van de verschillende koepelorganisaties uitgenodigd voor een eerste verkennende startvergadering.' U zegt verder wie daar aanwezig was en dat eventuele krachtlijnen en mogelijke criteria nog onderzocht werden binnen de discussiegroepen.

Nu blijkt echter uit een artikel in Het Belang van Limburg van 22 januari 2004 dat u de topsportscholen wilt uitbreiden en dat ASO-leerlingen vanaf 2005 ook topsport zouden kunnen kiezen in combinatie met Moderne Talen en Wiskunde en TSO-leerlingen in combinatie met Handel.

Mevrouw de minister, waar komt het idee vandaan om het aantal topsportstudierichtingen in het studiegebied sport uit te breiden ? Wanneer wilt u die uitbreiding realiseren ? Welk budget trekt u daarvoor uit ? Hoe wilt u de specifieke eindtermen voor topsportscholen invullen en tegen wanneer ? Welke topsport zal in welke school worden aangeboden ?

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, collega's, het departement Onderwijs heeft niet de bedoeling het aantal topsportscholen vanaf het schooljaar 2004-2005 te verminderen. Onderzoek heeft uitgewezen dat het bestaande studieaanbod in het huidig aantal topsportscholen te beperkt is. Op basis van overleg met de netten en koepels en de topsportfederaties zal dit tekort worden weggewerkt door de mogelijkheid te creëren in alle topsportscholen topsport in de derde graad ASO te combineren met Moderne Talen of Wiskunde en in de tweede en derde graad TSO met Handel. Momenteel bestaat enkel topsport in TSO en de combinatie topsport-wetenschappen in ASO.

Of de diversificatie van de topsportrichtingen op zich tot een meerkost zal leiden, kan momenteel niet worden uitgemaakt. Enerzijds is de studiekeuze van leerlingen volkomen vrij, anderzijds moeten jongeren elk jaar opnieuw door de sportautoriteiten worden geselecteerd voor de toekenning van een topsportstatuut A of B, dat essentieel is om in een topsportrichting te kunnen stappen.

Verder wordt overwogen om aan de topsportscholen die vier verschillende sportdisciplines

Vanderpoorten

aanbieden en meer dan honderd leerlingen tellen, een hogere omkaderingscoëfficiënt toe te kennen. Dit voorstel wordt momenteel onderzocht op opportuniteit en budgettaire haalbaarheid. Voornamelijk is geen beslissing genomen over welke maatregel dan ook met budgettaire weerslag.

De Dienst voor Onderwijsontwikkeling is gestart met de voorbereiding van specifieke eindtermen voor de pool 'topsport'. Eindtermen worden door de Vlaamse regering vastgelegd en nadien door de decreetgever bekrachtigd. Het is ook de decreetgever die de datum van inwerkingtreding bepaalt.

Topsportrichtingen worden als specifieke richtingen gerangschikt, wat betekent dat een school die een dergelijke richting programmeert een zware goedkeuringsprocedure moet doorlopen. Topsportrichtingen kunnen daarenboven enkel worden georganiseerd in scholen die onder het topsportconvenant vallen. De programmatiewetgeving van 14 juli 1998 is hier van toepassing. De verdeling van de sporttakken over de verschillende topsportscholen is echter een aangelegenheid waarover enkel de sportfederaties beslissen. Op de toekomstige invulling van het topsportaanbod per individuele school kan dan ook niet worden vooruitgelopen.

De voorzitter : De heer Martens heeft het woord.

De heer Luc Martens : Mevrouw de minister, ik neem akte van uw antwoord. We zullen de zaak van nabij opvolgen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de moeilijkheden die het experiment onthaalonderwijs voor anderstalige nieuwkomers ondervindt

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Heeren tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over de moeilijkheden die het experiment onthaalonderwijs voor anderstalige nieuwkomers ondervindt.

Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, in september van vorig jaar ontving ik de eerste berichten over het experiment onthaalonderwijs voor anderstalige nieuwkomers en het deeltijds beroepssecundair onderwijs. Enkele weken geleden heb ik een gesprek gevoerd met de burgemeester van Sint-Truiden, de heer Vandenhove, over de moeilijkheden bij het project.

Mevrouw de minister, u hebt vorig jaar beslist dat drie centra voor deeltijds onderwijs een project mochten uitwerken. Het ging om een centrum in Oost- en West-Vlaanderen, een ander in Merksem en ten slotte één in Overpelt.

Voor wat Limburg betreft, was het toch wel eigenaardig dat u het initiatief toeweest aan het gemeenschapsonderwijs in Overpelt. Een zevental jaar geleden, bij de komst van het asielcentrum, heeft het vrij onderwijs immers de volledige organisatie van het onthaalonderwijs voor anderstalige nieuwkomers voor haar rekening genomen. Daarover was overleg gepleegd met het gemeenschapsonderwijs. Het is dan ook te betreuren dat u het experiment toeweest aan het gemeenschapsonderwijs in Overpelt.

Vandaag blijkt dat het gemeenschapsonderwijs van Overpelt op zoek moet gaan naar 25 leerlingen om het project te starten. Dat is niet evident. Het advies van de VLOR was destijds nochtans zeer duidelijk. Daarin stond dat de overheid best de mogelijkheid creëert om deeltijds onderwijs te organiseren op plaatsen waar een minimumaantal leerlingen zich aandient met deze specifieke behoeften.

In Sint-Truiden heeft dit probleem tot heel wat discussie geleid. Ik heb begrepen dat ook de heer Vandenhove u heeft laten weten dat er een kans is gemist. Hij had zelf voorgesteld het experiment door de lokale besturen te laten organiseren. Ik woon in Sint-Truiden. In het verleden liep alles uitstekend tussen de verschillende netten. Ik vind het jammer dat het experiment werd toegewezen aan het gemeenschapsonderwijs.

Blijkbaar zijn er niet alleen problemen in het centrum van Overpelt, ook in de andere centra zou dat het geval zijn. Mevrouw de minister, bent u op de hoogte van de problemen die aan de basis liggen waardoor het moeilijk wordt het project op te starten ? Hoeveel staan de zaken op dit ogenblik ? Zijn er al resultaten ? Waarom werd het project onthaalonderwijs voor anderstalige nieuwkomers en deeltijds beroepssecundair onderwijs niet toegewezen aan die plaatsen waar er reeds een minimum-

Heeren

aantal leerlingen met een specifieke behoefte is ? Bij ons zou dat het vrij onderwijs zijn. Het draagt ook al de volledige verantwoordelijkheid voor de OKAN-klassen. Uit gesprekken die ik vorige week heb gevoerd, leid ik af dat een experiment zinvol kan zijn.

Het moet in dat experiment dan wel gaan om leerlingen die het jaar OKAN al hebben genoten, want het probleem situeert zich daar. Na het jaar OKAN zit men met de handen in het haar. De leerlingen zijn de Nederlandse taal allesbehalve machtig. Als ze bijvoorbeeld 3 dagen naar een bedrijf gaan, zijn er vragen over het omgaan met veiligheidsvoorschriften.

Het vrij onderwijs signaleert dat het op een positieve manier willen meewerken. De mensen vinden echter dat ze met de rug tegen de muur worden gezet. Ze doen heel wat zinvol werk, maar ze betreuren dat ze in die situatie worden geplaatst.

Wat moet er met de anderstalige nieuwkomers gebeuren buiten de lessen ? Ze zouden niet mogen gaan werken. Ondertussen blijkt dat daar een mouw aan zal worden gepast. Toch zullen er door de taalmoeilijkheden problemen blijven bestaan op de werkvloer.

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, het experiment is pas gestart op 16 mei 2003. U begrijpt dat het wat voorbarig is om nu, na nog geen jaar, verregaande conclusies te trekken. Ik ben er mij van bewust dat het inschrijven van 25 anderstalige nieuwkomers tijdens het eerste jaar van het experiment, niet evident is. Om dit probleem te verhelpen, kan ik echter afwijkingen verlenen op het minimumaantal van 25 anderstalige nieuwkomers.

Er is momenteel maar één centrum voor deeltijds onderwijs, namelijk Technicum Noord in Antwerpen, dat daadwerkelijk onthaalleerlingen heeft ingeschreven in het kader van dit experiment. Het gaat om 25 leerlingen.

Per onderwijsnet kan op voorstel van de inrichtende machten of hun representatieve verenigingen in één door de Vlaamse Gemeenschap gefinancierd of gesubsidieerd centrum voor deeltijds beroepssecundair onderwijs, onthaalonderwijs voor anderstalige nieuwkomers worden georganiseerd. Naast

Technicum Noord heeft enkel het gemeenschaps-onderwijs een centrum aangewezen om het experiment in te richten. Het gaat om het CDO van Overpelt.

De toewijzing aan het CDO Overpelt is niet louter toevallig gebeurd. Het dossier voldoet aan de vijf criteria uit het besluit van de Vlaamse regering. Vooralsnog is de effectieve opstart wegens leerlingentekort uitgebleven. Ik ben er echter van overtuigd dat er, door de nabijheid van het asielcentrum, in de vestigingsplaats van Sint-Truiden voldoende potentiële leerlingen aanwezig zijn om de werking te garanderen van het experimenteel deeltijds onthaalonderwijs naast het bestaande voltijdse onthaalonderwijs. Het gaat hier immers duidelijk om een andere doelgroep.

Mijn drijfveer om dit experiment te starten is de vaststelling van de rondetafelconferentie NT2 dat er verschillende trajecten in verband met het onthaalonderwijs buiten het gewoon secundair onderwijs moeten worden uitgetekend voor de onthaalleerlingen die hier behoefte aan hebben. Voor een aantal anderstalige nieuwkomers is voltijds onderwijs geen haalbare kaart meer. Sommigen zijn reeds 16 jaar of ouder en hebben weinig of geen schoolervaring. Voltijds schoollopen rendeert niet altijd, en een schoolloopbaan binnen het gewone voltijdse onderwijs behoort soms niet meer tot de realistische mogelijkheden. Sommigen wensen om financiële of andere redenen zo snel mogelijk een beroep aan te leren, waarvoor zij niet zelden reeds in hun thuisland enige vooropleiding genoten.

Ik ben ervan overtuigd dat, dankzij samenwerking tussen de reguliere onthaalklas en het experiment in het deeltijds onderwijs, het vissen in dezelfde vijver geen probleem vormt en integendeel meer kansen biedt aan de doelgroep.

De vraag hoe de tewerkstellingscomponent voor +18-jarigen in het experiment moet worden ingevuld, is niet van toepassing. De toelatingsvoorwaarden in het besluit bepalen immers expliciet dat leerlingen op 31 december volgend op de aanvang van het schooljaar de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt mogen hebben.

De voorzitter : Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren : Mevrouw de minister, de problemen bestaan. Mijn burgemeester heeft u een brief geschreven met de vraag oplossingen te zoeken. Ik zou dan ook willen weten waarom u niet hebt geopteerd om de anderstaligen eerst op te

Heeren

vangen in een OKAN-klas. Nadien zouden ze dan in het project kunnen stappen.

Er zijn wel degelijk problemen, en dat is jammer. De afgelopen jaren is tussen de netten immers alles in een vrij serene sfeer verlopen.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mevrouw Heeren, er zijn altijd problemen. Het project is nog geen jaar bezig. Laat ons de tijd om de zaak in alle sereniteit te bekijken. Daarna kunnen we waar nodig oplossingen aanreiken.

Als er echt een belangrijk probleem is, dan zullen we dat in de volgende maanden wel aanpakken. Het project is van start gegaan op 16 mei 2003. U moet realistisch zijn : u moet hier niet komen zeggen dat we de problemen niet oplossen, we moeten eerst de tijd hebben om vast te stellen waar de knelpunten liggen.

Mevrouw Veerle Heeren : Mevrouw de minister, in het verleden hebben we gezegd dat er problemen zouden ontstaan. Ik sta hier niet alleen met mijn vraag, we hebben de zaak op gemeentelijk niveau besproken. Ik stel wel vast dat u niet hebt geantwoord op de brief van de burgemeester van Sint-Truiden. Hij is nota bene een sp·a'er. Ik steun hem in zijn vraag.

Waarom hebt u niet geopteerd om anderstaligen eerst op te vangen in een OKAN-klas ? Zult u dit evalueren ?

Minister Marleen Vanderpoorten : Mevrouw Heeren, ik heb geantwoord op uw vraag.

Mevrouw Veerle Heeren : U moet niet boos worden !

Minister Marleen Vanderpoorten : Ik word wel boos !

Mevrouw Veerle Heeren : En waarom ?

Minister Marleen Vanderpoorten : Omdat het verhaal altijd hetzelfde is. Er is iemand die een probleem signaleert, en plots moet dan alles veranderen. Laten we de zaak in alle rust bekijken.

Mevrouw Veerle Heeren : Mevrouw de minister, ik doe dat heel rustig. U moet echt niet boos worden.

Minister Marleen Vanderpoorten : Ik word wel boos ! U vangt ergens iets op, en er wordt gevraagd

om alles overhoop te gooien en te veranderen. Daar doen wij niet aan mee. We zullen in alle rust bekijken wat in het voordeel is van de kinderen.

Er werd vastgesteld dat wat u voorstelt, in veel gevallen niet in het voordeel is van de jongeren.

Mevrouw Veerle Heeren : Ik stel enkel vast dat er vandaag in het vrij onderwijs 73 kinderen worden opgevangen die rechtstreeks van het asielcentrum komen. Er bestaat een heel goede werking. Zelfs het asielcentrum vraagt waarom de regeling moet worden veranderd.

Mevrouw de minister, u moet niet boos worden. Ik zetel hier als volksvertegenwoordiger. Ik heb het recht en de plicht om – in dit geval lokale – problemen aan te kaarten in het parlement en u in alle rust te ondervragen. De reden waarom u zich opwindt, ontgaat me !

Minister Marleen Vanderpoorten : Mevrouw Heeren, ik stel voor dat u zich informeert bij de heer Lamote. Hij is de coördinator in Technicum Noord. Het is op zijn vraag dat we deze regeling hebben uitgewerkt.

Vooraleer u een volgende vraag stelt, kunt u best bij hem te rade gaan.

Mevrouw Veerle Heeren : Dat kan ik allemaal niet weten. Ik ken niet de hele administratie Onderwijs van Vlaanderen.

Ik begrijp niet waarom u zich opwindt.

Minister Marleen Vanderpoorten : Als volksvertegenwoordiger moet u toch verder kijken dan de lokale problemen !

Mevrouw Veerle Heeren : Mijnheer de voorzitter, ik heb minister Vanderpoorten op een heel beleefde manier een vraag gesteld. We hebben het probleem ook besproken met onze burgemeester. Hij vond het een goede zaak het probleem hier aan te kaarten.

Mevrouw de minister, ik begrijp echt niet waarom u zich opwindt ! Ik kan enkel zeggen dat er op het plaatselijk niveau problemen zijn. Ik vraag enkel dat ze worden opgelost.

Minister Marleen Vanderpoorten : Dat is het nu net. Ik vraag u te kijken naar wat er in heel Vlaanderen gebeurt en u niet vast te pinnen op de gemeente waar u woont !

Mevrouw Veerle Heeren : Dan kunnen we het parlement wel afschaffen !

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.56 uur.*
